

CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATEREA DISCRIMINĂRII
Autoritate de stat autonomă

Operator de date cu caracter personal nr. 11375

HOTĂRÂREA nr. 177
din 15.03.2017

Dosar nr: 808/2016

Petiția nr: 7.447/14.12.2016

Petente: .., .., .., .., .., .., .., .., .., .. și ..

Reclamat: Inspectoratul Județean de Poliție Giurgiu

Obiect: diferențe salariale între angajații polițiști și personalul contractual ce activează în cadrul Poliției Române

I. Numele, domiciliul și sediul părților

I. 1. Numele și domiciliul procedural ales al petenților:

1.1.1. ..

1.1.2. ..

1.1.3. ..

1.1.4. ..

1.1.5. ..

1.1.6. ..

1.1.7. ..

1.1.8. ..

1.1.9. ..

1.1.10. ..

1.1.11. ..

1.1.12. ..

I. 2. Numele și sediul reclamatului:

1.2.1. Inspectoratul Județean de Poliție Giurgiu,

II. Obiectul sesizării și descrierea presupusei fapte de discriminare

2.1. Petentele solicită uniformizarea la nivel național a funcțiilor – secretariat, documente clasificate și arhivă, în condițiile în care funcții similare în unele județe sunt ocupate de funcționari publici cu statut special, iar în altele de referenți și solicită, în același timp, să le fie conferit statut special cu toate drepturile ce derivă din aceasta, pentru a fi înlăturate diferențele care există între categoriile de personal care desfășoară activități identice sau similare.

III. Citarea părților

3.1. În temeiul art. 20, alin. 4 din **O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare**, republicată (în continuare **O.G. nr. 137/2000**), s-a îndeplinit procedura de citare.

3.2. Părțile au fost citate pentru data de 30.01.2017 la sediul Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării (în continuare C.N.C.D.), petentele prin adresa nr. 7.447/17.01.2017 (filele 4 – 5 la dosar), reclamatul prin adresa nr. 302/17.01.2017 (fila 7 la dosar).

3.4. Prin citația emisă a fost pusă în discuție petenților excepția de necompetență materială a C.N.C.D. invocată din oficiu în ceea ce privește constatarea existenței discriminării ce rezultă din acte normative, conform Deciziei Curții Constituționale nr. 997 din 7 octombrie 2008, precum și în ce privește în ceea ce privește aspectele care intră în sfera de competență a instanțelor de dreptul muncii, respectiv încadrarea și salarizarea personalului contractual ce activează în cadrul Poliției Române, având în vedere profilul de activitate specific instituției.

3.5. La audierea din data de 30.01.2017 părțile nu s-au prezentat; procedură legal îndeplinită.

3.6. Prin adresa nr. 790/10.02.2017 (fila 14 la dosar) s-a comunicat petenților punctul de vedere formulat de reclamat, fiind solicitate concluzii scrise.

IV. Susținerile părților

4.1. Susținerile petenților

4.1.1. Prin memoriul înregistrat la C.N.C.D. cu nr. **7.447/14.12.2016** (filele 1 – 3 la dosar), petenții solicită uniformizarea la nivel național a funcțiilor – secretariat, documente clasificate și arhivă, în condițiile în care funcții similare în unele județe sunt ocupate de funcționari publici cu statut special, iar în altele de referent.

4.1.2. În acest sens, petenții face precizarea că Poliția Română este compusă din polițiști (funcționari publici cu statut special) și personal contractual (referenți, îngrijitori, șoferi, tâmplari, zugravi, fochiști, bucătari, ospătari etc.). Astfel, deși referenții fac parte din categoria personalului contractual, activitatea pe care aceștia o desfășoară nu are nicio legătură cu celelalte profesii ce incumbă această categorie; spre exemplu, referențele încadrate pe funcții corespunzătoare activității de secretariat, documente clasificate și arhivă lucrează în aceleași condiții, cu aceeași răspundere cu oricare polițist neoperativ

încadrat din sursă externă (cu excluderea polițiștilor operativi sau a absolvenților de academie și școli de agenți de poliție).

4.1.3. Petente apreciază că solicitarea lor este pertinentă, în condițiile în care și alți lucrători neoperativi din cadrul Serviciului financiar spre exemplu, Compartimentul psihologie, juridic, Serviciul logistică, precum și alte servicii din cadrul prefecturilor sau consiliilor județene sau primării (Serviciul Public Comunitar de Evidență a Pașapoartelor Simple, Serviciul Public Comunitar de Evidență a Permiselor de Conducere și Înmatriculare a Vehiculelor, Evidența Persoanei) nu desfășoară activități tipic polițienești (în virtutea Legii nr. 218/2002, H.G. nr. 991/2005, Legea 360/2002), dar au statut special, statut care le conferă toate drepturile unui polițist.

4.1.4. Prin urmare, în vederea aplicării principiului "*la muncă egală, retribuire egală*", dar având în vedere și complexitatea activităților desfășurate, volumul mare de lucru și răspunderea aferentă, petenții apreciază că trebuie să beneficieze de aceleași drepturi salariale și specifice statutului special.

4.1.5. Conform art. 1, alin. 3 din cap. 1 Legea nr. 360/2002, "*Statutul special este conferit de îndatoririle și riscurile deosebite, de portul de armă și de celelalte diferențieri ...*", astfel că personalul neoperativ nu are niciuna din atribuțiile poliției.

4.1.6. Petenții arată că ocupă funcția de referent, cu vechime în poliție de 15, 20 sau 25 de ani, experiență acumulată atât în servicii operative, cât și în servicii neoperative, fără șanse reale de a promova profesional.

4.1.7. Astfel, petenții solicită a le fi conferit statut special cu toate drepturile ce derivă din aceasta, pentru a fi înlăturate diferențele care există între categoriile de personal care desfășoară activități identice sau similare.

4.1.8. Prin nota nr. 492/30.01.2017 (fila 10 la dosar), prima, a doua și a zecea petentă formulează cerere de retragere a calității de petent din dosar.

4.2. Susținerile reclamatului

4.2.1. Prin adresa nr. 63133/26.01.2017 înregistrată la C.N.C.D. cu nr. 489/27.01.2017 (filele 7 – 9 la dosar), respectiv 576/01.02.2017 (filele 11 – 13 la dosar), reclamatul formulează punct de vedere în legătură cu aspectele invocate.

4.2.2. Referindu-se la baza legală prin care este reglementat statutul special, reclamatul invocă prevederile Legii nr. 218/2002 privind organizarea și funcționarea Poliției Române, art. 29 alin. (1) și (2), art. 30, prevederile Legii nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, cu modificările și completările ulterioare, art. 8, art. 9 alin. 1, 2¹, 2² și alin. 3.

4.2.3. Reclamatul combate susținerea petenților precum că lucrătorii neoperativi din cadrul M.A.I. nu ar avea niciuna din atribuțiile Poliției Române, prin trimitere la art. 26 alin. 1 pct. 23 din legea nr. 218/2002 și punctează faptul că postul de execuție vacant se poate ocupa prin modalitățile prevăzute de art. 27³⁴ din Legea nr. 360/2002, respectiv prin numire pentru absolvenții instituției de învățământ a M.A.I., prin mutare la cerere sau în interesul serviciului sau prin concurs sau examen după caz (în situațiile prevăzute de art. 9 alin. 2 și 3).

4.2.4. Reclamatul mai arată că statutul special al polițistului este reglementat la art. 1 din Legea nr. 360/2002 care prevede că *"Polițistul este funcționar public civil, cu statut special, înarmat, ce poartă, de regulă, uniformă și exercită atribuțiile stabilite pentru Poliția Română prin lege, ca instituție specializată a statului"*, iar *"Statutul special este conferit de îndatoririle și riscurile deosebite, de portul de armă și de celelalte diferențieri prevăzute în prezentul statut"*.

4.2.5. De asemenea, exercitarea profesiei de polițist implică la rândul ei restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți, situație care nu este aplicabilă personalului contractual.

4.2.6. În ceea ce privește situația petentelor, reclamatul precizează că acestea au fost încadrate în unitate, urmare a promovării unor concursuri / examene organizate pentru ocuparea unor posturi de personal contractual vacante pentru care au optat și s-au înscris, cunoscând și acceptând salarizarea, conform legislației incidente în domeniu.

4.2.7. În plus, reclamatul mai adaugă că prima și cea de-a zecea petentă au fost admise în corpul agenților de poliție și încadrate cu data de 16.01.2017, urmare a promovării concursurilor organizate, iar cea de-a doua petentă urmează să fie încadrată, în mod similar, ca ofițer la Inspectoratul Județean de Jandarmi Girugiu.

4.2.8. În concluzie, reclamatul apreciază că solicitarea celor 9 membre de sindicat nu poate fi soluționată favorabil, cu excepția situației în care acestea vor participa la concursurile organizate pentru ocuparea posturilor vacante de agent de poliție de la nivelul unității.

V. Motivele de fapt și de drept

5.1. În fapt, Colegiul director reține spre analiză faptul că petentele (angajate în cadrul Poliției Române ca personal contractual) solicită acordarea drepturilor ce derivă din statutul special al polițistilor.

5.1.1. În temeiul **art. 28** din **Procedura internă de soluționare a petițiilor și sesizărilor**, publicată în **M.Of. nr. 348 din 6 mai 2008**, a fost invocată din oficiu, prin adresa înregistrată la C.N.C.D. cu nr. 7.447/17.01.2017, excepția de necompetență materială a C.N.C.D. în ceea ce privește posibila discriminare ce ar rezulta din norme juridice cu caracter de lege, având în vedere Decizia Curții Constituționale nr. 997 din 7 octombrie 2008, precum și în ce privește în ceea ce privește aspectele care intră în sfera de competență a instanțelor de dreptul muncii, respectiv încadrarea și salarizarea personalului contractual ce activează în cadrul Poliției Române, având în vedere profilul de activitate specific instituției.

5.2. În drept, coroborat actului normativ care reglementează prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare precum și atribuțiile și domeniul de activitate al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, Colegiul director trebuie să analizeze în ce măsură obiectul petiției este de natură să cadă sub incidența prevederilor O.G. nr. 137/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

5.2.1. Luând act de plângere, astfel cum este formulată, Colegiul analizează excepțiile de necompetență materială a C.N.C.D. invocate din oficiu, iar potrivit dispozițiilor **art. 63 din Procedura Internă de Soluționare a Petițiilor și Sesizărilor**, care prevăd „(1) Colegiul

director se va pronunța mai întâi asupra excepțiilor de procedură, precum și asupra celor de fond care nu mai necesită, în tot sau în parte, analizarea în fond a petiției”, Colegiul urmează a se pronunța cu prioritate asupra excepțiilor invocate.

5.2.2. De asemenea, Colegiul director reține că excepțiile de necompetență materială invocate din oficiu au fost puse în dezbateri petentelor, în conformitate cu prevederile art. 30 și următoarele din Procedura internă de soluționare a petițiilor și sesizărilor, fără ca acestea să-și exprime punctul de vedere, fapt pentru care Colegiul director procedează în consecință a se pronunța asupra excepțiilor invocate:

”art. 30 (1) Excepția de vădită necompetență se pune în dezbateri petentului sau a persoanei interesate care sesizează Consiliul, pentru a-și formula punctul de vedere.

(2) Colegiul director acordă un termen petentului sau părții interesate pentru a comunica punctul de vedere.

Art. 31 (1) Consiliul soluționează excepția de vădită necompetență după solicitarea punctului de vedere al petentului sau al părții interesate care a sesizat Consiliul.

(2) Necomunicarea punctului de vedere la termenul acordat nu împiedică soluționarea petiției.

Art. 32 Consiliul soluționează excepția de vădită necompetență prin hotărâre a Colegiului director.”

5.2.3. În considerarea incidenței obiectului petiției la câmpul de aplicare al O.G. nr. 137/2000 republicată, trebuie precizat că jurisdicția exercitată de C.N.C.D. este administrativ – jurisdicțională ce presupune o procedură specială, care se bazează pe principiul independenței organului care emite actul față de părțile de litigiu, cu asigurarea principiului contradictorialității și al dreptului la apărare.

5.2.4. Actul de soluționare a unui conflict corelativ dispozițiilor O.G. nr. 137/2000 republicată este emis de o autoritate administrativă investită, prin lege organică, cu atribuții de jurisdicție administrativă specială (C.N.C.D.), iar actul *per se* este susceptibil de a fi atacat în contenciosul administrativ general, sub cenzura instanțelor judecătorești.

5.2.5. Caracterul administrativ jurisdicțional al actelor adoptate de Colegiul director al C.N.C.D. a fost statuat în nenumărate rânduri de instanțele de contencios administrativ (între altele decizia civilă nr. 1960/15.05.2008 a Înaltei Curți de Casație și Justiție). Prin Decizia nr. 1096 din 15 octombrie 2008 și ulterior Decizia nr. 444 din 31 martie 2009 și Decizia nr. 1470 din 10 noiembrie 2009, Curtea Constituțională a statuat că „C.N.C.D. este un organ administrativ cu atribuții jurisdicționale, care se bucură de independența necesară îndeplinirii actului administrativ – jurisdicțional și respectă prevederile constituționale cuprinse în art. 124 privind înfăptuirea justiției și art. 126 alin. (5), care interzice înființarea de instanțe extraordinare”.

5.2.6. Referitor la obiectul petiției dedus soluționării Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, Colegiul constată că potențiala faptă de discriminare invocată de către petente este *de facto* echivalentă unei probleme de constituționalitate. Susținerile semnatarelor memoriului sunt strâns legate de critica legiuitorului sub aspectul soluției legislative alese.

5.2.7. În analiza cauzei, Colegiul director se raportează la Decizia Curții Constituționale nr. 997 din 7 octombrie 2008, care a reținut că: *”prevederile art. 20 alin. (3) din Ordonanța*

Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare sunt neconstituționale, în măsura în care sunt interpretate în sensul că acordă Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării competența ca, în cadrul activității sale jurisdicționale, să anuleze ori să refuze aplicarea unor acte normative cu putere de lege, considerând că sunt discriminatorii, și să le înlocuiască cu norme create pe cale judiciară sau cu prevederi cuprinse în alte acte normative”.

5.2.8. Prin urmare, Curtea Constituțională a statuat prin decizia mai sus-amintită că, în măsura în care s-ar admite că, pe calea controlului jurisdicțional întemeiat pe art. 20 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000, C.N.C.D. poate să constate existența unor situații discriminatorii ce își au izvorul direct în conținutul unor norme legale, hotărârea Consiliului ar putea avea ca efect încetarea aplicabilității acestor dispoziții și chiar aplicarea prin analogie a unor alte texte de lege, care nu se referă la persoana sau grupul social discriminate.

5.2.9. Astfel, s-ar încălca în mod flagrant principiul separației puterilor în stat, prin interferarea de către C.N.C.D. în atribuțiile legislativului, dar și ale Curții Constituționale, care îndeplinește rolul de legislator negativ atunci când constată lipsa de conformitate dintre prevederile unei legi sau ordonanțe și dispozițiile constituționale, inclusiv cele ale art. 16 care se referă la egalitatea în drepturi a cetățenilor.

5.2.10. În jurisprudența sa, Colegiul director a statuat că nu analizează modul de stabilire *sui generis*, prin lege, a unor drepturi în favoarea unor categorii de persoane în mod diferit față de alte categorii ori nereglementarea de legiuitor a unor aspecte care țin de statutul unei persoane sau categorii de persoane. Din acest punct de vedere, examinarea soluțiilor legislative alese de către legiuitor și conformitatea acestora cu principiul egalității statuat în Constituția României revine Curții Constituționale.

5.2.11. În nici un caz, în speță, răspunderea legiuitorului nu poate fi apreciată de către Colegiul director deoarece C.N.C.D. își exercită atribuțiile strict sub aspectul investigării, constatării și sancționării acelor fapte considerate discriminatorii în viziunea legiuitorului și care atrag răspunderea contravențională. Or, discriminarea în cazul supus analizei nu își are izvorul într-un fapt volitiv sau omisiv al unei persoane (fizice sau juridice, publice/private) cât, prezumtiv, în caracterul prevederilor actului normativ invocat.

5.2.12. În consecință, având în vedere considerentele expuse mai sus, Colegiul director urmează a admite excepția de necompetență materială a C.N.C.D., invocată din oficiu, în raport cu obiectul petiției, în ceea ce privește posibila discriminare ce ar rezulta din norme juridice cu caracter de lege, având în vedere **Decizia Curții Constituționale nr. 997/2008**.

5.2.13. Dată fiind jurisprudența constantă a C.N.C.D. în ceea ce privește spețele similare, Colegiul director decide emiterea în același timp a unui punct de vedere de specialitate, în concret, privind obiectul petiției din speța de față.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 20 alin. (2) din **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare**, republicată, cu unanimitatea membrilor prezenți la ședință

COLEGIUL DIRECTOR

HOTĂRĂȘTE:

1. Admiterea excepției de necompetență materială invocată din oficiu privind normele juridice cu caracter de lege, având în vedere **Decizia Curții Constituționale nr. 997/2008**;
2. O copie a prezentei hotărâri se va comunica părților.

VI. Modalitatea de plată a amenzii: —

VII. Calea de atac și termenul în care se poate exercita

Prezenta hotărâre poate fi atacată în termenul legal de 15 zile potrivit **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare și Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ** la instanța de contencios administrativ.

Membrii Colegiului director prezenți la ședință

BERTZI THEODORA – Membru

DINCĂ ILIE – Membru

GHEORGHIU LUMINIȚA – Membru

HALLER ISTVÁN – Membru

LAZĂR MARIA – Membru

Data redactării: 14.04.2017

Notă: Hotărârile emise de Colegiul Director al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării potrivit prevederilor legii și care nu sunt atacate în termenul legal, potrivit **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare și Legii 554/2004 a contenciosului administrativ**, constituie de drept titlu executoriu.

Red.: C.M.I. și M.L.

Având în vedere prevederile art. 18 alin. 1 din **O.G. nr. 137/2000** („*Consiliul este responsabil cu aplicarea și controlul respectării prevederilor prezentei legi în domeniul său de activitate, precum și în ceea ce privește armonizarea dispozițiilor din cuprinsul actelor normative sau administrative care contravin principiului nediscriminării.*”), Colegiul director prezintă următorul

PUNCT DE VEDERE

privind obiectul petiției:

O.G. nr. 137/2000, prin art. 2 alin. 1, definește discriminarea prin următoarele: „*Potrivit prezentei ordonanțe, prin discriminare se înțelege orice deosebire, excludere, restricție sau preferință, pe bază de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convingeri, sex, orientare sexuală, vârstă, handicap, boală cronică necontagioasă, infectare HIV, apartenență la o categorie defavorizată, precum și orice alt criteriu care are ca scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale sau a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.*”

În conformitate cu jurisprudența CEDO în domeniu, diferența de tratament devine discriminare atunci când se induc distincții între situații analoage și comparabile fără ca acestea să se bazeze pe o justificare rezonabilă și obiectivă. Instanța europeană a decis în mod constant că, pentru ca o asemenea încălcare să se producă, „*trebuie stabilit că persoane plasate în situații analoage sau comparabile, în materie, beneficiază de un tratament preferențial și că această distincție nu-și găsește nici o justificare obiectivă sau rezonabilă*”.

CEDO a apreciat prin jurisprudența sa, că statele contractante dispun de o anumită marjă de apreciere pentru a determina dacă și în ce măsură diferențele între situații analoage sau comparabile sunt de natură să justifice distincțiile de tratament juridic aplicate (ex.: **Fredin împotriva Suediei**, 18 februarie 1991; **Hoffman împotriva Austriei**, 23 iunie 1993, **Spadea și Scalabrino împotriva Italiei**, 28 septembrie 1995, **Stubbings și alții împotriva Regatului Unit**, 22 octombrie 1996).

În același sens, Curtea Europeană de Justiție a statuat principiul egalității ca unul din principiile generale ale dreptului comunitar. În sfera dreptului comunitar, **principiul egalității exclude ca situațiile comparabile să fie tratate diferit și situațiile diferite să fie tratate similar, cu excepția cazului în care tratamentul este justificat obiectiv.**

În orice caz supus analizei Colegiului director în ceea ce privește posibila încălcare a principiului egalității, acesta analizează dacă în cazul semnalat se întrunesc condițiile pentru existența unei fapte de discriminare.

Astfel, pentru ca o faptă să fie calificată discriminatorie trebuie să îndeplinească cumulativ următoarele condiții:

- a) existența unui tratament diferențiat a unor situații analoge sau omiterea de a trata în mod diferit situații diferite, necomparabile;
- b) existența unui criteriu de discriminare conform art. 2 alin. 1 din O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, cu modificările ulterioare;
- c) tratamentul să aibă drept scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a unui drept recunoscut de lege;
- d) tratamentul diferențiat să nu fie justificat obiectiv de un scop legitim, iar metodele de atingere a acelui scop să nu fie adecvate și necesare.

Pentru a ne situa în domeniul de aplicare al art. 2, alin. 1 *deosebirea, excluderea, restricția sau preferința* trebuie să aibă la bază unul dintre *criteriile* prevăzute de către art. 2, alin. 1, și trebuie să se refere la persoane aflate în *situații comparabile* dar care sunt tratate în *mod diferit* datorită apartenenței lor la una dintre categoriile prevăzute în textul de lege menționat anterior.

Așa cum reiese din motivația invocată anterior, pentru a ne găsi în situația unei fapte de discriminare trebuie să avem două situații comparabile la care tratamentul aplicat să fi fost diferit. Subsecvent, tratamentul diferențiat trebuie să urmărească sau să aibă ca efect restrângerea ori înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale ori a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.

În analiza obiectului prezentat în speța de față, respectiv existența diferențelor salariale între angajații polițiști și personalul contractual ce activează în cadrul Poliției Române, Colegiul director se raportează la baza legală prin care este reglementat statutul special invocat și anume Legea nr. 218/2002 privind organizarea și funcționarea Poliției Române, precum și Legea nr. 360/2002 privind Statutul Polițistului.

Astfel cum este precizat la art. 1 din Legea nr. 360/2002, *"Polițistul este funcționar public civil, cu statut special, înarmat, ce poartă, de regulă, uniformă și exercită atribuțiile stabilite pentru Poliția Română prin lege, ca instituție specializată a statului"*, iar *"Statutul special este conferit de îndatoririle și riscurile deosebite, de portul de armă și de celelalte diferențieri prevăzute în prezentul statut"*.

Prin urmare, exercitarea profesiei de polițist presupune, într-adevăr, acordarea anumitor drepturi salariale solicitate de petente, drepturi ce derivă din statutul special al acestei categorii profesionale, dar implică, în același timp și restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți, prin specificul activității desfășurate, situație care nu este aplicabilă personalului contractual. În acest sens diferența dintre personalul operativ și neoperativ este în mod clar evidențiată.

Colegiul director constată că în conformitate cu legislația în vigoare, având în vedere cele două categorii de personal care activează în cadrul Poliției Române, respectiv funcționarii cu statut special (polițiști) și personalul contractual (funcții corespunzătoare activității de secretariat, documente clasificate și arhivă în care se regăsesc petentele), nu există o situație comparabilă.

În consecință, în speța de față nu se poate reține întrunirea cumulativă a elementelor unei fapte de discriminare în lipsa situațiilor comparabile dintre cele două categorii analizate, întrucât tratamentul diferențiat aplicat în ceea ce privește drepturile conferite de statutul special al polițiștilor este dat de specificul activităților, a riscurilor profesionale etc.

Red.: M.L.